

end dem, der gør sig gældende i den nuværende regering.

(Kort bemærkning).

Jens Röhde (V):

Jeg vil egentlig godt kvittere over for hr. Frank Jensen, for jeg synes egentlig, han holdt en meget pæn og nuanceret tale. Vi er bare uenige i konklusionerne, og det er fair nok. Men jeg synes sådan set, at talen var en meget pæn indgang til det.

Men hvem er det, der splitter, vil jeg spørge hr. Frank Jensen. Har det ikke lige så meget været et Tyskland, som i den grad gik ud i en valgkamp og splittede, et Frankrig, et Rusland, et Kina? Det er vel sådan set der, splittelsen først og fremmest kommer fra, i hvert fald i min optik.

Nu vil jeg ikke stå og referere tidligere ministre, men jeg vil dog have lov til at referere den nuværende formand for Socialdemokratiet, hr. Mogens Lykketoft, der jo for nylig til Information sagde, og det er blot 5 måneder siden:

»Saddam Hussein har store forbrydelser på samvittigheden – også over for sit eget folk. Et nyt og demokratisk styre i Irak vil være et stort fremskridt. Det vil åbne nye og løfterige perspektiver for den irakiske befolkning og for hele Mellemøstregionen. ... Der er ikke skygge af tvivl om, at Irak har overtrådt alle forpligtelser over for det internationale samfund om inspektion af den afrustning af masseødelæggelsesvåben, som man gik ind på i 1991.«

Det synes jeg er meget klar og fornuftig tale fra den nuværende formand for Socialdemokratiet. Men hvorfor er man ikke villig til at sætte handling bag de ord og de ræsonnementer, man kommer med?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det var egentlig en påfaldende afdæmpet ordførtale, hr. Frank Jensen holdt. Jeg synes, man måske på tonen – men det er gætteri – kunne fornemme, at der var en eller anden streng af selvbesindelse, måske et lille stik i hjertet i anledning af den lidt flatterende situation, Socialdemokratiet er ved at bringe sig i.

Det var tonen, men indholdet var jo stadig væk det samme. Nøgleordene var isolation, enegang og folkeret. Og det er, som om de ting glider sammen.

Man spørger os, flertallet: Er I ikke betænkelige ved, at I ikke er enige med Frankrig, Tyskland, Rusland, en række andre lande? Nej, det er

vi overhovedet ikke, men vi beklager, at disse lande har svigtet solidariteten og konsekvensen i de resolutioner, de selv har været med til at vedtage.

Man spørger os: Er I ikke betænkelige ved, at I ikke er enige med os? Nej, det er vi overhovedet ikke, men vi beklager, at Socialdemokratiet har svigtet loyaliteten fra september 2001.

Man spørger os: Er I ikke kede af, at et flertal i befolkningen er uenige med jer? Og jeg vil gerne sige: Er det spørgsmål egentlig ikke det, man kalder populisme? Jeg tror ikke, man skal lægge sine politiske meninger efter meningsmålingerne, og jeg tror slet ikke, at folkerettens højeste instans er meningsmålinger.

Første næstformand (Svend Auken):

Det er svært at rumme så store problemer inden for så korte bemærkninger, så jeg skal ikke bebrejde nogen af medlemmerne. Men der er mange, der har bedt om ordet. Den næste er hr. Helge Adam Møller, og så er det hr. Frank Jensen.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Frank Jensen sagde i sit svar til mig for 10 minutter siden, at Socialdemokraternes holdning er den samme i dag, som den var for 5 år siden, dengang man stemte ja til at deltage i en afvæbning af Saddam Hussein.

Jeg tror i virkeligheden, man skal være skizofren for at forstå, at holdningen er den samme, når man for 5 år siden ville angribe og i dag ikke vil angribe og alle erkender, at situationen kun er blevet endnu værre.

Jeg vil alligevel godt henvise til den kronik for to dage siden i Berlingske Tidende, for der var jo en klar støtte til at afvæbne Irak. Der var en klar støtte – og det var fra den tidligere socialdemokratiske forsvarsminister – til regeringens holdning om at afvæbne ham og gå med. Og den var altså skrevet af en af landets efter min og andres mening mest fremtrædende socialdemokrater.

Han var forsvarsminister for Socialdemokratiet gennem 9 år. Han var arkitekten bag Socialdemokratiets nye forsvars- og sikkerhedspolitik. Han fik varm støtte af hr. Mogens Lykketoft og hr. Frank Jensen, da han blev indstillet til at blive NATO-generalsekretær. Og han var tæt på det.

Så derfor vil jeg godt spørge: Er det Hans Hækkerup, der har skiftet holdning, eller er det